

Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků

Co víme o dracích? Západní tradice představuje draky a hady jako temné bytosti, představitele zla. Na Východě jsou naopak posly dobrých sil a přinášejí štěstí. Odkud se berou tak protichůdné názory?

Jak to, že svět zná hada-pokušitele, draka-netvora, ale národy Číny a Indočíny stále uctívají draka a v Indii je had posvátný?

Ukazuje se, že kořeny mýtů o hadech a dracích mají reálný základ. Na Zemi existovaly časy, kdy fyzicky žili mezi lidmi. Navíc na Zemi kdysi zuřily dračí války...

Může se to zdát jako pohádka, fantazie, ale v každé pohádce je kus pravdy. Vždyť právě pohádky a mýty nám přinesly poznání o dracích a jejich podobě.

V jednom z vědomých snění byl vyprávěn příběh podobný pohádce, příběh o dracích a hadech, o zániku Lemurie a zrození Hyperboreje...

Mnoho lidí si pomyslí - „jak to všechno souvisí?“ ...Ale ukazuje se, že souvisí...

Takže začnu svůj příběh popořádku.

...Vidím horská údolí a ledové krystaly vysokánských hor, zamrzlých do nehybnosti křišťálového vzduchu. Ticho je hmatatelné.

Náhle ho naruší dupot kopyt horských koz, které přeskakují z jednoho kamene na druhý, a za rohem duní potok, který se zařezává do nepřístupných skal.

Zafoukal ledový vítr a přinesl s sebou zvuky gongu z buddhistického kláštera, který stojí, nebo spíš visí, nad roklí. Jeho bílé stěny, ve kterých se černají okýnka, jako by vyrůstaly ze skal. V tomto „orlím hnízdě“ volně plynou dny těch, kteří opustili marnivost světa a vydali se po cestě duchovního zdokonalování.

A hle, skutečné hnízdo nějakého velkého dravého ptáka, který hnízdí v nepředstavitelné výšce ve strmých skalách.

Ale pak mě myšlenky na krásu tohoto místa opustily a já zažila velmi neznámý pocit, vždyť jsem se stala tím velkým ptákem a závisely na mně dvě mlád'ata. Svět kolem mě začal být plný úzkosti. Otec mých mlád'at se vrátil, sedl si na okraj hnízda a složil svá mohutná křídla. Mlád'ata ho chytají za zobák a žalostně křičí. Jeho pohled mě přiměl vzlétnout, neboť už byl velmi unavený.

Ohromná křídla mě nesou nad domy a skalami, nad hlučným potokem, a mé oči si všímají jakéhokoli pohybu dole. Vzduch je plný různých pachů, v nichž se mísí vodní tříšť, mrazivá jinovatka z vrcholků, vůně čerstvé zeleně a nějaké aroma z kláštera, smíchané s pachem zpocené kozy, která seskočila ze skály, když jsem se přiblížila. Vzhůru se linula kořeněná vůně vysokohorských bylin.

Ale něco nevysvětlitelného mi brání letět dál. Moje vědomí svírá nějaký strach. Bezdůvodná úzkost mi brání soustředit se na hledání kořisti.

Vpředu ve svislé skále se černá tenká štěrbina. Čím víc se k ní blížím, tím víc cítím úzkost.

Najednou jsem byla mnohem lehčí, letím, křídla mi zmizela, a pták, ve kterém jsem byla, se otočil a odletěl z tohoto místa.

Kupodivu jsem však bez svého těla necítila ten strach, ani ta černá štěrbina v hoře ho už nevyzařovala.

Letím k ní. Je to vchod do jeskyně. Silné stalagmity a stalaktity, nebo to možná byly rukou vytvořené sloupy, podpíraly klenby a leskly se v pološeru. V tichu bylo slyšet monotónní kapání.

Tu se z temnoty vynořují tváře kamenných Buddhů a ornamenty pokroucených rostlin. Další sochy se třpytí zlatem a drahými kameny. Na tomto úžasném místě jsou shromážděny tisíce Buddhů, na stěnách jsou pestré a svěží barvy maleb a ti samí Buddhové shlížejí ze stěn vševídicíma očima. Jak to všechno bylo uděláno, vždyť do jeskyně nevede žádná jiná cesta než tou průrvou ve strmé, větrem vyleštěné skále ve velké výšce nad zemí? Dovnitř se dá pouze přiletět.

Obrovská socha Buddhy vytesaná do zdi mi přehradila cestu. Na jejím čele se třpytí obrovský krystal, který představuje „třetí oko“.

Když jsem k němu vzhlédla, měla jsem pocit, že se mi točí hlava, a všechno kolem mě plavalo. O okamžik později jsem se ocitla v naprosté tmě. Ale pak se z ničeho nic objevila záře. Zdálo se, že vychází odněkud zevnitř. Objevily se v ní postavy několika dalších soch.

Když jsem se podívala blíž, uviděla jsem, že to nejsou kamenné, bronzové nebo zlaté sochy, ale lidé, jen jakoby zkamenělí a nereagující ve svém hlubokém snu. Jsou oblečeni do oranžových rouch buddhistických mnichů. Mají vyholené hlavy a jeden z nich má na hlavě špičatou čepici.

Najednou mi vnitřní hlas říká, že tito lidé zde zanechali svá těla, ale nejsou mrtvá, nýbrž ve zvláštním stavu, aby je bylo možné oživit.

Byla jsem unášena dál. Tam se tyčila postava obra. Černé vlasy měl na hlavě sčesané do drdolu a tělo bylo oblečeno v té nejjemnější perleťové látce.

A byla tu ještě jedna postava. Její oranžové roucho vypadalo jako roucho mnichů, ale když jsem se podívala pozorněji, zjistila jsem, že je vrstvené a vyrobené z nejjemnějších látek. A její tvář nebyla podobná tvářím mnichů.

Světle žlutá kůže má nazelenalý nádech. Velké oči jsou přivřené. Ústa jsou velmi malá a plochý nos má pouze jednu nosní díрку, která se stáčí dovnitř jako hlemýžďí ulita.

Prsty jeho rukou mají na koncích nástavce - jako přísavky - a blány. Hlava je mírně vyholená a nazelenalé vlasy má svázané do uzlu jako onen obr, i když ani

on nebyl malý, ale mnohem větší než moderní člověk - v sedě měřil pět metrů. Tu vnitřní hlas sdělil, že je to prastarý Lemurijec.

Lemurijec v tibetské jeskyni

Ale byla jsem přenesena ještě někam dál, a najednou jsem uviděla skutečného draka. Nebyla to socha, i když byl stejný jako čínský drak, kterého často vidáme na čínských ornamentech, orientálních obrazech a sochách. Ano, samotný symbol uplynulého roku, roku Draka.

Jeho obrovitá hlava ležela na kamenném „polštáři“, z něhož visely světlé, téměř ohnivé šupinaté střapce a měkké rozvětvené rohy. Jeho oči byly přivřené. Celou jeskynní síň zabírala jen jeho hlava, tělo se táhlo někam dál do hloubi skály. Jak bylo velké, to se dalo jen odhadovat.

Ale tu se mi zdálo, že jako by obživil. Nebo spíš jeho průsvitný obraz se na mě díval obrovskýmáma očima, zatímco jeho husté tělo a hlava zůstávaly nehybné s přivřenými víčky.

...A hle, ve vědomí se nese jeho příběh. *„Rozumná rasa draků a rozumná rasa hadů žijí na této planetě (Zemi) od pradávna. Přiletěli sem, jakmile se po stvoření stala příhodnou pro život.*

Reptoidní lidé (sami sobě říkali Lunbo) měli šupinatý potah, ale přitom nosili oblečení. Byli civilizací světlé cesty. V těch dobách žili na Zemi také živočichové

reptoidního původu - první dinosauři. I oni byli tehdy neškodní a mírumilovní. Ale po velké katastrofě, která zničila Faeton (viz téma: Faeton, Nibiru a historie zlatých desek Šambaly), mnoho lidí a zvířat zahynulo. Během téže katastrofy však vznikl obří kontinent Lemurie.

Lemurii osídlili potomci zbývajících Lunbo. Od nich pochází rasa Lemurijců.“

...Najednou jsem se ocitla v prázdné komoře podobné krychli bez vchodu a východu, jen nevysvětlitelná záře tu byla a šum proudu vody sem doléhal jako nepřetržitá mantra v nějakém jazyce. Najednou se stěna přede mnou stala průhlednou a začal se na ní odvíjet děj jako ve filmu.

Nejprve se vznášely zeměpisné mapy. Byly to neznámé země. „Lemurie,“ problesklo vědomím. A drak pokračoval ve vysvětlování: „Tady je teď Tichý oceán a tam, kde je nyní Asie a Amerika, byl v dávných dobách oceán. Tehdy tam byla také Antarktida, ale nebyla pokrytá ledem a obývala ji rasa lidí zvaná Tellurijci. Ohromná země Lemurie se rozkládala na území dnešního Tichého oceánu. Její zelené lesy byly vlhkými tropy.“

...Najednou jsem se tam ocitla. Obklopily mě dusné lesy. Ale stromy jsou tu travnaté, nebo spíš je to stromům podobná tráva. Vysoká stébla, která jsou pokryta zlatými šupinami, vrcholky rozdělené na několik obřích listů. Jiné „stromy“ měly tuhé a ostré listy podobné jehlicím.

Obrovská vážka přistála na listu velkého vodního květu, ale okamžitě ji sežrala obrovitá žába, která se skrývala pod listy. Tento svět však obývali i lidé.

Stavěli města kruhového půdorysu. Kyklopské stavby byly postaveny z mnohatunových kamenných bloků, které do sebe dokonale zapadaly podobně jako incké pevnosti ve staré Americe.

Hle, jasné slunce si pohrává s okraji těchto budov, které se směrem k základům rozšiřují a směrem vzhůru zužují. Pod plochými střechami se černají malá okénka, která osvětlují interiér. Města jsou lemována zelení.

Žijí zde lidé se žlutozelenou pletí a velkýma mandlovýma tmavýma očima. Tmavé nazelenalé vlasy mají svázané do uzlu.

V horkém a dusném odpoledni jsou tu všichni od hlavy až k patě zabaleni do měkkých „láttek“, které mají jakési póry, jež se zavírají a otevírají podle vlhkosti vzduchu. Na těchto „látkách“ byly chloupky, které se položily a materiál se zbarvil stříbřitě, pokud se ochladilo, a zvedly se jako vysoký samet, pokud bylo horko. Večer a ráno zde lidé chodili v hábitech z tenkých průsvitných látek a nosili pláště střižené do geometrických tvarů.

Kromě měst jsou zde také malá sídla, jako vesnice. Roste zde bambus nebo jemu velmi podobná rostlina a v rybnících plavou ryby. Lidé něco pěstují na „polích“.

A tu drak povídá, že nastane velká katastrofa, o které se museli dozvědět i obyvatelé Lemurie. Vidím, že začali opouštět své domovy. Všichni jdou na sever země. Na pobřeží se nakládají lodě upletené z rákosu nebo něčeho takového. Po

obloze se pohybují ohnivá „kola“. Jsou to jejich vzdušné dopravní prostředky, které září zlatavě ohnivým světlem. Na nich také lidé opouštějí své domovy.

...A já jsem se octla zpátky v jeskyni a vidím to všechno jako na obrazovce, na ploché stěně. Obrazy se mění a černý Kosmos už zívá svou prázdnotou a roztroušenými hvězdami. Pohybuje se tam nějaké těleso. A pak zjišťuji, že je to celá planeta s velmi horkým jádrem a velmi hustou atmosférou. Byla smetena z oběžné dráhy nějakou hvězdou, a to ne náhodou.

...Mnoho problémů ve vesmírném společenství způsobili jeho obyvatelé - rozumné bytosti s těly... plazícími se. Jednali v rozporu s přírodními zákony.

Znovu jsem uslyšela dračí hlas: *„Nediv se, draci se sváří s draky a hadi s hady. Existují světlí zástupci této rasy a existují přízraky temnoty, které stvořili temní hierarchové z našich dračích těl... Vždy je však od nás rozeznáte podle charakteristického zápachu sirovodíku, černého kouře vycházejícího z jejich tlamy a očí rudých jako žhavé uhlíky.*

Tam, u své hvězdy, začali něco jako Hvězdné války, ale utrhli se do propasti svinutého prostoru.

A v té době se již nedaleko Země objevila planeta Nibiru a její obyvatelé Annunaki se rozhodli využít černé draky pro své účely a přitáhli jejich planetu. Byla poměrně malá, ale velmi hustá a horká. Pouze při těchto vysokých teplotách mohli její obyvatelé žít. Jádro bylo tak horké, že tam nebyla zima, přestože kolem ní byl ledový Kosmos.

Tato planeta vstoupila do Slunečního systému. Její síla způsobila na Zemi a Marsu nebyvalou katastrofu, která Mars vyvrhla z oběžné dráhy a strhla z něj většinu atmosféry, načež obyvatelé Marsu sestoupili do útrob své planety a budovali podzemní města, aby unikli následnému chladu.“

...Tady vidím na „obrazovce“-stěně zuřící oheň, vroucí vodu a kameny létající ze všech stran. Obrovská koule zabírající třetinu oblohy spadla do oceánu a země se rozevřela.

Strašlivé vodní víry stoupaly k protržené obloze, kde byly za bílého dne vidět hvězdy, a slunce bylo mnohonásobně jasnější, neboť zemská atmosféra byla místy protržena.

Ledový dech Kosmu spálil vše živé, ale pomohl také částečně uhasit velký plamen „první zápalné oběti“, nepočítaje v to superkatastrofu, která zničila Faeton a Rádža Slunce před několika miliony lety, jak tvrdil drak (druhá byla za mnoho tisíc let, kdy zanikla Atlantida, země Mu a došlo k legendární biblické potopě). Ale ta první byla mnohonásobně děsivější než ta druhá.

Bylo řečeno, že během této velké katastrofy obyvatelé přiletivšího asteroidu nebo obrovského černého kamene z antisvěta (budeme jim říkat černí hadi a draci) přišli o svá pevná těla a jejich planeta pronikla do Země a stala se jádrem naší planety.

Po dlouhou dobu se po Zemi proháněly horké větry, které vysušovaly vše živé. Pralesy zanikly, ale to, co přežilo, se proměnilo. Klima Země se změnilo, vždyt' byla posunuta ze své oběžné dráhy. Strašlivé horko z jádra ji vysušilo, oceány se vypařily, vznikly solné pouště, v nichž začaly růst trnité rostliny. Z útrob začali vylézat živočichové černé planety, jejichž těla zhmotnili jejich rozumní příbuzní. A tito živočichové byli energeticky černí dinosauři. Ti osídlili vše kolem a dlouho vládli a vyhubili první světlé dinosaury.

...Ale co se stalo s nešťastnými Lemurijci? Stejně jako Mart'ané odešli pod zem a dlouho žili v podzemních městech na kousku souše, který zbyl po kdysi velké Lemurii.

Po katastrofě se oceány posunuly, jejich dna se obnažila a vznikly počátky Asie, Ameriky, a Lemurie byla zaplavena slanými vodami, které se pomalu vypařovaly od nesnesitelného horka oceánu.

O mnoho staletí později se ten kousek země, který zbyl z Lemurie, bude nazývat Zemí Mu, pro nás také legendární. Země Mu se nacházela v severní části bývalé Lemurie, a tedy v severní části dnešního Tichého oceánu (viz téma: Poslední dny země Mu).

...Ale jak čas plyne, zbytky Lemurijců vycházejí na povrch a znovu budují svá města - města země Mu. Nyní jim však neustále škodí strašní obři, kteří osídlili Zemi - dinosauři.

Rozumní černí hadi a draci také zhmotnili svá těla a usadili se tam, kde bylo nejtepleji, nyní je to severní pól. A právě tam vznikla civilizace černých hadů. V jejich zemi vyrostla obrovská města z jasně červených kamenů (rozžhaveného kovu) se zubatými hradbami. A vládce žil v obrovské červené věži-paláci s černými štěrbinami oken. Tyto obludy se vždy zahalovaly do dlouhých tmavých šatů proti nezvyklému chladu a nebylo jim vidět do tváře.

Ale prastarý drak ze Šambaly opět začal vyprávět svůj příběh. *„Černé nestvůry se nikdy neuklidnily, dál vedly válku proti vesmírnému společenství a zbývajícím Lemurijcům a Tellurijcům. A jen starodávní obří draci, předkové Lemurijců, nadále střežili zemi Mu. Po mnoho tisíciletí zadržovali útoky nestvůr. A na Zemi tenkrát probíhaly nevídané bitvy draků temnoty a světla. Díky obraně draků potomci Lemurijců - obyvatelé země Mu - vystoupili z podzemí a začali žít normálním životem. Hrozba ze strany temných draků a dravých dinosaurů však byla veliká. Netvoři ohrožovali zejména ostatní civilizace ve vesmíru. Bojovaly s jinými civilizacemi na jiných planetách, kvůli čemuž na Zemi dopadaly obrovské meteority, které postihovaly i obyvatele země Mu.*

V té době, po velké katastrofě se život na Marsu stal obtížným, téměř nesnesitelným, a jeho obyvatelé odletěli na Zemi a vzali s sebou svá zvířata-savce a některé rostliny.

Po nějaké době ještě došlo k obrácení Slunce (změna jeho pólů), a také celého Slunečního systému, a hvězdy naší Galaxie se na obloze staly viditelnými jako spirála. Časoprostor se pokrivil.

Toho využili zachránci ze soustavy Siria, kteří přišli na Zemi. Příchozí ze Siria (Siriánci) s sebou přivezli obří krystal čisté kosmické energie, který svrhli na hlavní město příšer a zavedli do jádra Země. Černí hadi a draci byli odhmotněni a vrženi do svinutého prostoru,“ vyprávěl dávný drak.

A pokračoval: „Byli svázáni se svou planetou, a ta se stala jádrem Země. Proto jsou i teď tady, jen v jiné, nižší dimenzi pekla...

Na místě vstupu krystalu se vytvořila hora (dnes je tam severní pól).“

Hle, vystupuje z hlubiny. „Stala se z ní velká hora, které se v Indii bude říkat hora Méru, a stala se centrem nového siriánského státu - Hyperboreje, jak se mu bude říkat o mnoho století později.

Tam, kde bylo doupě temných sil, začala vznikat světlá země, kde žili duchovně ušlechtilí lidé, kteří se stali bohy pro další generace Hinduistů, starých Slovanů, Peršanů, Egyptanů a mnoha dalších.

Zbývající Lemurijci žili na kontinentu Mu, který existoval až do zániku Atlantidy. Jejich potomci následně vytvořili mongoloidní rasu.“

...A na stěnu jeskyně dopadalo světlo legendární pyramidové hory Méru. „Tehdy na Zemi začínal ‘úsvit’ - to, čemu Indové říkají Satjajuga. Skončila éra černých hadů, vyhynuli zbývající dinosauri, které porazili lidé světla, skončila předchozí éra Kalijugy. V bojích s temnotou však zahynulo i mnoho světlých draků a hadů. Poslední z nich ještě ochraňovali zemi Mu až do jejího zániku.

Civilizace vznikaly a zanikaly, rodily se a umíraly a znovu se rodily,“ pravil drak, „něco zůstalo v legendách a mýtech. A tak potomci Lemurijců, kteří se stali obyvateli země Mu, a jejich potomci - Číňané, Barmánci, Thajci, Korejci, Vietnamci a další - draka stále ctí, zatímco potomci těch, kteří viděli jen černé draky a hady-pokušitele, je nenávidí.

Nejbližší z vás, další epocha Kalijugy, je téměř pryč. A táhla se od doby biblické potopy, od doby, kdy se hora Méru stala dnešním severním pólem a klesla na dno Severního ledového oceánu.

...Temnota opět ustupuje. A není radno nyní žít v nevědomosti. Stále stojí za to pamatovat na světlé draky, a ne jen na příšery temnoty. Vždyť oni ochraňovali lidský rod na této planetě po tisíce let““ Takto zakončil svůj příběh dávný drak z tibetské jeskyně.

A zdá se, že se její stěny rozestupují. V popředí jsou dlouhé průchody a nad ledovými štíty hor se skví jasně modrá obloha...

Zapsala Valeria Kolcova 19.01.2013